

SAMUEL BJØRK

ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

μετάφραση
Δέσποινα Παπαγρηγοράκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

ΑΝΗΜΕΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ 1999, ένας συνταξιούχος οδηγούσε πάνω στο βουνό, στον δρόμο από το Όσλο προς το Χέμσενταλ. Ήταν εβδομήντα ενός ετών, χήρος, και γύριζε από το σπίτι της κόρης του, όπου γιόρτασε τα Χριστούγεννα. Συνήθως του άρεσε αυτή η διαδρομή για δύο λόγους. Πρώτον, επειδή δεν αγαπούσε την πόλη και προτιμούσε να απομακρύνεται από τους ανθρώπους και τις αιώνιες ανάγκες τους και, δεύτερον, επειδή εδώ πάνω περιβαλλόταν από την πανέμορφη φύση. Δάση, κοιλάδες, βουνοκορφές, νερά, το ίδιο υπέροχα όλες τις εποχές του χρόνου. Η Νορβηγία στα καλύτερά της. Απίστευτη ομορφιά όσο έφτανε το μάτι. Ο χειμώνας είχε μπει νωρίς εκείνη τη χρονιά, κι όταν το μαγικό χιόνι σκέπασε τα πάντα, ήταν σαν να οδηγούσε μέσα στη βουβή, ακίνητη φύση μιας ταχυδρομικής κάρτας. Ο ηλικιωμένος άντρας αντιμετώπιζε προβλήματα με την όρασή του και είχε προσπαθήσει απεγνωσμένα να φύγει νωρίς από τη φάρμα της κόρης του ώστε να μπορέσει να ευχαριστηθεί τον δρόμο της επιστροφής. Με φως. Αυτή τη φορά, όμως, δεν είχε καταφέρει να περάσει την πόρτα εγκαίρως. Το σκοτάδι δεν του άρεσε. Ήταν άλλο πράγμα να κάθεται στο σπίτι μπροστά από το τζάκι. Εκεί ήταν καλά, και δεν τον πείραζε καθόλου που η γη είχε περιστραφεί και είχε τη νύχτα γύρω του· όχι, όχι. Εκείνο ήταν πραγματικά ευχάριστο. Να γεμίζει ένα ποτήρι με κάτι καλό. Να χώνεται κάτω από μια κουβέρτα στον καναπέ ενώ τα ζώα της νύχτας απέξω ξυπνούσαν

και το κρύο θρονιαζόταν κανονικά, κάνοντας τους χοντρούς τοίχους από ακατέργαστους κορμούς δέντρων να τρίζουν. Αλλά στο αυτοκίνητο; Τόσο μακριά από το σπίτι; Όχι, αυτό δεν του άρεσε. Ο ηλικιωμένος έκοψε ταχύτητα και πλησίασε πιο πολύ το πρόσωπό του στο παρμπρίζ. Είχε κάνει σέρβις στο αυτοκίνητο προτού ξεκινήσει και το είχε εξοπλίσει με δυνατά φώτα, μην τύχει και χρειαστούν. Έτσι, όταν τα σύννεφα γλίστρησαν στον ουρανό κι έκρυψαν το αδύναμο φως του φεγγαριού, τα άναψε. Ένα παγωμένο, βουβό σκοτάδι έπεσε απότομα. Ο άντρας πήρε μια βαθιά ανάσα και για μια στιγμή ζύγισε στο μυαλό του τη σκέψη να σταματήσει και να περιμένει. Μα πώς του ήρθε μια τέτοια ανοησία, Μεγαλοδύναμε; Έξω είχε περίπου μείον είκοσι βαθμούς, και βρισκόταν μακριά από κάποια κατοικημένη περιοχή. Έπρεπε να συνεχίσει. Να τα καταφέρει όπως μπορούσε. Ήταν έτοιμος να ανοίξει το ραδιόφωνο, να βρει κάτι που θα τον κρατούσε ξύπνιο, όταν οι προβολείς του έπεσαν ξαφνικά σε μια εικόνα που τον έκανε να πάρει και τα δυο του πόδια από τα πεντάλ.

Τι στον διάολο;

Μια φιγούρα στεκόταν στον δρόμο μπροστά του.

Μα;...

Πενήντα μέτρα.

Είκοσι μέτρα.

Δέκα μέτρα.

Πάτησε απεγνωσμένα το φρένο, ένωσε την καρδιά του να ανεβαίνει στον λαιμό, οι αρθρώσεις των δαχτύλων του είχαν ασπρίσει από το σφίξιμο στο τιμόνι, ο κόσμος γκρεμίστηκε μπροστά στα μάτια του προτού, επιτέλους, ακινητοποιηθεί το αυτοκίνητο.

Ο ηλικιωμένος άντρας έμεινε καθισμένος με κομμένη την ανάσα.

Τι στον διάολο;

Στον δρόμο μπροστά του στεκόταν ένα αγόρι.

Ακίνητο.

Με χείλη μελανά.

Με ένα κέρατο ελαφιού στο κεφάλι.

I

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013

ΤΟ ΔΕΚΑΧΡΟΝΟ ΑΓΟΡΙ με τις μπούκλες καθόταν στον πίσω πάγκο της μικρής βάρκας προσπαθώντας να είναι όσο πιο ήσυχο γινόταν. Έριξε μια ματιά στον πατέρα του, που κρατούσε τα κουπιά, κι ένιωσε μια ζέστη μέσα του. Και πάλι επίσκεψη στον μπαμπά. Επιτέλους. Είχε περάσει κάμποσος καιρός από την τελευταία φορά, από τότε που η μαμά είχε μάθει αυτό που είχε συμβεί όταν είχε βρεθεί ξανά εδώ πάνω. Στο σπίτι του μπαμπά βαθιά μέσα στο δάσος, σχεδόν στο βουνό, αυτό που η μαμά έλεγε καλύβι. Ο μικρός είχε προσπαθήσει να της εξηγήσει πως δεν τον πείραζε καθόλου που ο μπαμπάς δεν έφτιαχνε τα φαγητά τα οποία μαγείρευε εκείνη, που κάπνιζε μέσα στο σπίτι και που είχε ένα όπλο στο καθιστικό. Ήταν για να σκοτώνει αγριόπαπιες, όχι ανθρώπους, αλλά η μαμά δεν ήθελε να ακούσει τίποτα. Τέρμα οι επισκέψεις, και, επιπλέον, είχε τηλεφωνήσει στην αστυνομία – ή μπορεί και όχι. Πάντως, είχε έρθει κάποιος που κάθισε και μίλησε μαζί του στο τραπέζι της κουζίνας κι έγραφε σ' ένα σημειωματάριο και ύστερα από αυτό δεν είχε δει πάλι τον μπαμπά. Έως αυτή τη στιγμή.

Ο δεκάχρονος ήθελε να του πει πως από τότε είχε διαβάσει βιβλία για το ψάρεμα στη βιβλιοθήκη. Πως ήξερε πολλά ονόματα τώρα, λευκοκορήγονος, σαλβελίνος, μόλβη, πέστροφα, σολομός, καθώς κι ότι δεν υπήρχαν λούτσοι σε τούτα τα νερά, μιας και στον λούτσο άρεσε να κρύβεται στα βούρλα. Εδώ δεν υπήρχαν τέτοια, μόνο κάτι σαν βάλτος στην άκρη της λίμνης, αλλά δεν είπε τίποτα, επειδή είχε μάθει πως στο ψάρεμα είναι καλύτερα να μη μιλάει κανένας – παρά μόνο με χαμηλή φωνή και μόνο όταν ο μπαμπάς μιλούσε πρώτος.

«Πρώτη βόλτα στη Μαυρολίμνη φέτος...» ψιθύρισε ο πατέρας του και του χαμογέλασε μέσα από τα γένια του.

«Το ίδιο μαγική κάθε φορά...» αποκρίθηκε επίσης ψιθυριστά το αγόρι κι ένωσε την υπέροχη ζέστη να κυλάει ξανά μέσα του όταν είδε τον πατέρα του να του κλείνει το μάτι.

Το αγόρι είχε προσπαθήσει πολλές φορές να εξηγήσει στη μαμά πως του άρεσε τόσο πολύ να είναι εδώ με τον μπαμπά. Με τα πουλιά έξω από τα παράθυρα. Της έλεγε πώς μύριζαν τα δέντρα. Πως τα λεφτά δεν έπαιζαν πάντα ρόλο και δεν έφταιγε ο μπαμπάς που ο κόσμος δεν ήθελε να αγοράζει τις ζωγραφιές του. Επιπλέον, ότι μπορούσε κανείς να καθίσει να φάει χωρίς να έχει πλύνει τα χέρια του και χωρίς τραπεζομάντιλο στο τραπέζι. Αλλά εκείνη δεν ήθελε να ακούσει τίποτα, και ήταν τόσο δύσκολο να βρίσκει τις λέξεις μερικές φορές, οπότε σταμάτησε τις προσπάθειες.

Ήταν στου μπαμπά.

Σήκωσε τα μάτια του στα σύννεφα, ελπίζοντας ότι γρήγορα θα εξαφανίζονταν. Αστροφεγγιά. Τότε τοιμούν τα ψάρια. Κοίταξε και πάλι τον πατέρα του, τα δυνατά του

μπράτσα, που τραβούσαν ήσυχα κουπί μέσα στην κατάμαυρη λίμνη, και ήθελε να του πει πως κι εκείνος γυμναζόταν κι ότι σύντομα θα μπορούσε να το κάνει μόνος του, να κωπηλατεί, αλλά δεν είπε τίποτα. Όχι στο γυμναστήριο που ήταν η μαμά, εκεί δεν επιτρέπονταν παιδιά, το έκανε μόνος του στο δωμάτιό του, έκανε πουσάπς και σιτάπς σχεδόν κάθε απόγευμα εδώ και μισό χρόνο και ναι, είχε δει τον εαυτό του στον καθρέφτη πολλές φορές, αλλά οι μύες του δεν είχαν δυναμώσει και πολύ. Παρ' όλα αυτά, είχε σχέδιο. Ίσως το επόμενο καλοκαίρι. Έως τότε μπορεί να τα κατάφερνε. Το αγόρι με τις μπούκλες φανταζόταν πώς θα γινόταν. Θα ερχόταν στην πόρτα με τον σάκο στην πλάτη, ίσως με μια φανέλα από αυτές που φορούσαν οι άντρες στο γυμναστήριο της μαμάς, με μεγάλα μπράτσα, μεγάλους μυς που θα μπορούσαν να κωπηλατούν, και ο μπαμπάς θα μπορούσε να κάθεται στον πίσω πάγκο ενώ αυτός θα τραβούσε κουπί μέσα στη λίμνη.

«Δεν γίνεται ψάρεμα χωρίς μπίρα...» ψιθύρισε ο πατέρας του και του έκλεισε το μάτι ακόμα μία φορά, έσκυψε ανάμεσα στα πόδια του και άνοιξε άλλο ένα από τα πράσινα κουτιά που υπήρχαν στον πάτο της βάρκας.

Το αγόρι συγκατένευσε, αν και ήξερε πως αυτό ήταν ένα από τα πράγματα για τα οποία η μαμά είχε μιλήσει με αυτούς που τους είχαν επισκεφθεί, πως ο μπαμπάς έπινε πολύ και πως επρόκειτο για ανευθυνότητα. Μαυρολίμνη. Η μυστική, όμορφη λίμνη πάνω στο βουνό, που δεν την ήξεραν πολλοί. Τώρα βρίσκονταν εδώ μόνο οι δυο τους και προσπαθούσε να μη σκέφτεται πως η μαμά είχε πει ότι δεν θα συνεχίζονταν οι επισκέψεις στον μπαμπά. Πως αυτή ήταν η τελευταία φορά.

«Πρώτη ριζιά...» ψιθύρισε ο πατέρας του και σήκωσε τα κουπιά μέσα στη βάρκα.

«Μύγα ή μεταλλικό δόλωμα;» ρώτησε σιγανά το αγόρι με τις μπούκλες και ήξερε πως ήταν κάτι σημαντικό, ακόμα κι αν δεν καταλάβαινε καλά το γιατί.

Ο πατέρας του ήπιε άλλη μία γουλιά μπύρα κι έριξε μια ματιά στα σύννεφα και ύστερα στο σκοτεινό νερό.

«Εσύ τι νομίζεις;»

«Μεταλλικό δόλωμα;» είπε το αγόρι, αβέβαια στην αρχή, αλλά μετά ένωσε τα μάγουλά του να κοκκινίζουν όταν ο πατέρας του έγνεψε καταφατικά και του χαμογέλασε και στη συνέχεια άνοιξε το κουτί με τα αγκίστρια δίπλα του στον πάγκο.

«Είναι πολύ σκοτεινά για μύγα. Δεν συμφωνείς;»

«Συμφωνώ», απάντησε το αγόρι, κοίταξε ψηλά τα σύννεφα και γρήγορα συνειδητοποίησε κάτι που δεν είχε προσέξει: πως ο ουρανός δεν ήταν γεμάτος αστέρια, όπως θα έπρεπε.

«Έτοιμο», είπε ο πατέρας του όταν είχε δέσει το χρωματιστό δόλωμα στην άκρη της πετονιάς.

Με σοβαρό ύφος, το αγόρι πήρε στα χέρια του το αγκίστρι που του είχε ετοιμάσει, και παρόλο που ήξερε τι θα του έλεγε, έκανε σαν να μάθαινε κάτι καινούριο όταν ο πατέρας του είπε ψιθυριστά:

«Ρίξε λίγο, για να μη φτάσει στον βυθό... Εντάξει;»

«Εντάξει», απάντησε το αγόρι κουνώντας το καλάμι πάνω από την κουπαστή της βάρκας.

Κράτησε το καρούλι της πετονιάς. Σήκωσε το καλάμι. Πάλι πίσω. Το άφησε τη σωστή στιγμή, και το αγόρι με τις

μπούκλες αισθάνθηκε για άλλη μία φορά τη ζέστη να απλώνεται σε όλο του το κορμί όταν κατάλαβε από το βλέμμα του πατέρα του πως τα είχε κάνει όλα σωστά. Το χρωματιστό αγκίστρι φτερουγίσε στον αέρα κι έπεσε στο μαύρο νερό με ένα σχεδόν άηχο πλατσ!

«Μην το τραβάς πολύ...» ψιθύρισε ο πατέρας του και άνοιξε μια καινούρια μπίρα. «Τσιμπάει. Προσεκτικά...»

Το αγόρι έκανε ό,τι του έλεγε ο πατέρας του και του ήρθε η επιθυμία να πει στη μαμά του πως έκανε λάθος. Η βάρκα. Η λίμνη. Ήθελε πολύ να είναι στου μπαμπά. Ας είπαν ό,τι ήθελαν εκείνοι με τα σημειωματάρια. Ίσως θα μπορούσε πότε πότε να μένει εδώ. Να ταΐζει τα πουλιά. Να βοηθήσει να φτιάξουν τη σκεπή του σπιτιού. Να επισκευάσουν την πέτρινη σκάλα, τις πέτρες που είχαν πέσει. Τον απασχολούσαν τόσο αυτές οι σκέψεις, πόσο ωραία θα ήταν, ώστε σχεδόν ξέχασε πως κρατούσε το καλάμι στα χέρια του.

«Ψάρι!»

«Τι;»

«Έπιασες ψάρι!»

Το αγόρι κατάλαβε μόλις είδε το καλάμι να κυρτώνει. Άρχισε να γυρίζει το καρούλι της πετονιάς, που, όμως, σχεδόν δεν κουνιόταν.

«Μεγάλο!» φώναξε το αγόρι, ξεχνώντας τελείως πως έπρεπε να κάνει ησυχία.

«Σκατά...» μουρμούρισε ο πατέρας του και πήγε κοντά του. «Πρώτη ριζιά, και να πιάστηκε στον βυθό;»

«Δ...δ...δεν νομίζω...» τραύλισε ο μικρός, τυλίγοντας το καρούλι με όλη του τη δύναμη. Ήταν τόσο βαρύ, που η βάρκα έφυγε από τη θέση της και πλησίασε τη στεριά.

«Όπου να 'ναι, θα το έχουμε στη βάρκα...» είπε χαμογελώντας ο πατέρας του και σήκωσε τα χέρια του πάνω από την κουπαστή. «Να πάρει ο διάολος!»

«Τι είναι;»

«Μην κοιτάς, Τόμας!» φώναξε ξαφνικά ο πατέρας του καθώς αυτό που είχε πιαστεί στο αγκίστρι έφτανε στην επιφάνεια του νερού.

«Μπαμπά;»

«Κάτσε κάτω και μην κοιτάς!»

Ήθελε πολύ να ακούσει, αλλά τα αφτιά του δεν λειτουργούσαν.

«Μπαμπά;»

«Κάτω, Τόμας. Μην κοιτάς!»

Εκείνος, όμως, κοίταξε.

Το κορίτσι επέπλεε στο νερό από κάτω τους.

Το μελανιασμένο πρόσωπο.

Τα ανοιχτά μάτια.

Τα βρεγμένα ρούχα της απλώνονταν κι έπλεαν γύρω της, πολύ λίγα για κάποιον που πήγαινε στο δάσος.

«Μπαμπά;»

«Ξάπλωσε κάτω, Τόμας! Που να πάρει ο διάολος...»

Ο μικρός δεν πρόλαβε να δει τίποτα περισσότερο, επειδή ο πατέρας του τον πλησίασε πάνω από τους πάγκους.

Τον πίεσε κάτω, στον πάτο της βάρκας.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑ πως η Καρουλίνε Μπεργκ φοβόταν να πετάξει. Το χρησιμοποιούσε απλώς σαν δικαιολογία. Στην πραγματικότητα φοβόταν να πάει οπουδήποτε. Ήθελε να μένει στο σπίτι. Της άρεσαν οι συνήθειές της, είχε ανάγκη την καθημερινότητά της.

«Δεν μπορείς να έρθεις για επίσκεψη, μαμά;»

«Θα το έκανα ευχαρίστως, Βίβιαν, αλλά ξέρεις τη φοβία μου με τα αεροπλάνα...»

«Μα δεν μπορείς να πάρεις το τρένο, μαμά;»

«Δεκαέξι ώρες κλεισμένη σ' ένα κονσερβοκούτι με ανθρώπους που δεν ξέρω;»

«Το καταλαβαίνω, αλλά θα ήθελα τόσο πολύ να με δεις να χορεύω...»

«Σ' έχω δει να χορεύεις, Βίβιαν. Πολλές φορές».

«Εντάξει, αλλά τώρα δεν σου μιλάω για το Πολιτιστικό Κέντρο στην Μπούντε. Τώρα πρόκειται για την Όπερα στο Όσλο, μαμά. Την Όπερα! Σου είπα πως μπήκα στην ομάδα του Αλεξάντερ Έκμαν; Θα χορέψω τη *Λίμνη των κύκνων*. Τη *Λίμνη των κύκνων*! Απίθανο δεν είναι;»

«Βίβιαν, είναι φανταστικό. Συγχαρητήρια, αγάπη μου!»

«Γερνάς γρήγορα εκεί πάνω, μαμά, ολομόναχη. Δεν μπορείς να έρθεις μια βόλτα μέχρι το Όσλο; Θα πηγαίνουμε σε εστιατόρια. Ξέρεις το Μαέμο, εκείνο το εστιατόριο στον οδηγό της Michelin. Θα μπορούσαμε...»

Ήταν ξεκάθαρο πως επιθυμούσε να δει την κόρη της να χορεύει.

Θεέ μου, τίποτε άλλο δεν ήθελε περισσότερο.

«Θα δούμε όταν θα έρθεις σπίτι. Δεν μπορούμε να τα πούμε τότε;»

«Εντάξει, μαμά. Τώρα, όμως, πρέπει να φύγω, έχουμε πρόβα. Είσαι καλά;»

«Καλά είμαι, Βίβιαν. Μην έχεις το μυαλό σου σε μένα».

«Εντάξει, μαμά. Τα λέμε σύντομα».

«Οπωσδήποτε».

Θεέ μου, πότε έγιναν έτσι τα πράγματα;

Αυτές οι μέρες που έρχονται και φεύγουν.

Πού ήταν η ζωή της;

Η ζωή που είχε ονειρευτεί;

Σαράντα δύο χρόνων, αλλά ένιωθε εκατό. Κάθε Σάββατο κατέβαινε στο Σιντβέστ για ένα σάντουιτς με γαρίδες, και μπορεί να μην το έλεγαν δυνατά, αλλά εκείνη ήξερε πως οι φίλες της γελούσαν μαζί της. Όπως τότε, πριν από πολύ καιρό, που ήταν μαθήτρες γυμνασίου. Απόφοιτες πια, και ήταν εκείνη που έπρεπε πάντα να κάνει κάτι διαφορετικό. Να πάει στην Ινδία. Στην Αφρική. Να μαζεύει μήλα στη Γουατεμάλα. Να παίζει κιθάρα στους δρόμους του Άμστερνταμ. Οι άλλες, όχι, δεν χρειαζόταν να κάνουν τίποτα, μόνο να παντρευτούν, να κάνουν παιδιά, να πιάσουν δουλειά

στην κοινότητα, στο πολυκατάστημα REMA, να μη βγουν καν από την Μπούντε. Τώρα, όμως, ήταν θαρρείς κι όλες είχαν γυρίσει τον κόσμο εκτός από την ίδια.

Την άνοιξη, πριν από δύο χρόνια, η Βίβιαν είχε ταξιδέψει στο Όσλο για μια ακρόαση. Η δυνατή, γλυκιά Βίβιαν, που είχε έρθει στη ζωή της τόσο ξαφνικά, σχεδόν από το πουθενά. Αεροδρόμιο στην Μπούντε. Εκεί απ' όπου τα αεροπλάνα πετούσαν σε όλο τον κόσμο και οι στρατιώτες του ΝΑΤΟ έρχονταν για ασκήσεις. Η Καρουλίνε Μπεργκ ήταν είκοσι χρόνων και δίχως καμία έγνοια. Εκείνος ήταν από την Αγγλία και την εγκατέλειψε με φουσκωμένη κοιλιά χωρίς να αφήσει διεύθυνση.

Λάθος του;

Ο Λουκ Μουρ από το Λιντς, ο όμορφος πιλότος με τις σκούρες μπούκλες;

Μα να μην πηγαίνεις ποτέ πουθενά, Καρουλίνε;

Όχι. Και φταις εσύ γι' αυτό.

Έμενε σ' ένα μικρό διαμέρισμα, σχεδόν διακόσια μέτρα μακριά από το αεροδρόμιο, αλλά δεν είχε πάει ποτέ ούτε ως εκεί.

Πουθενά.

Πρέπει να πας στο Αλικάντε. Είναι τόσοσο όμορφα εκεί.

Η Μέτε.

Αυτές ήταν οι κολλητές της, τελικά, με σύζυγο, παιδιά, όμορφο σπίτι στη Χούνστα, διακοπές κάθε καλοκαίρι κάπου μακριά, αλλά όχι πια.

Θεέ μου, Κι Γουέστ! Έχω ακούσει πως είναι όμορφα εκεί. Μα είσαι τρελή;

Η Σινούβε.

Στο δημοτικό, ίσα που κατάφερνε να προσθέτει δύο και δύο, αλλά κατάφερε να τυλίξει έναν επιχειρηματία από τη Χάρστα στον οποίο άρεσαν τα ιστιοπλοϊκά και επένδυε σε ακίνητη περιουσία στο εξωτερικό.

Γελούσαν μαζί της. Ναι, αυτό ακριβώς έκαναν.

Κάθε φορά που έμπαιναν στο σουπερμάρκετ COOP.

Όχι κατάμουτρα, αλλά εκείνη μπορούσε να το διακρίνει στο βλέμμα τους.

«Θέλετε απόδειξη; Σακούλα;»

Τα ψώνια στην κυλιόμενη ταινία, και πάντα ο ίδιος ήχος.

Θεέ μου, πόσο μισούσε αυτόν τον ήχο.

Μαύρο ψωμί.

Μπιιπ.

Γάλα.

Μπιιπ.

Πέντε κουτιά κόκα κόλα με έκπτωση.

Μπιιπ.

Είσαι άσχημη.

Μπιιπ.

Δεν θα καταφέρεις ποτέ τίποτα.

Μπιιπ.

Στη συνέχεια, με κάθε μυστικότητα, ναι –πώς θα μπορούσαν να το ξέρουν;– είχε τηλεφωνήσει σ' έναν αριθμό που είχε βρει στο Διαδίκτυο. Είχε πιει κάμποσα ποτήρια κόκκινο κρασί προτού το τολμήσει. Και ναι, το είχε κάνει τις πρώτες φορές δίχως να πει τίποτα, με ιδρωμένες τις παλάμες, αλλά στο τέλος, στην τρίτη προσπάθεια, είχε καταφέρει να ανοίξει το στόμα της.

Στον ψυχολόγο.

Θεέ και Κύριε! Τους πρόσφερε θέμα συζήτησης, έναν επιπλέον λόγο να γελούν μαζί της, αλλά, παρ' όλα αυτά, το είχε κάνει.

Ευτυχώς.

Αεροδρόμιο στην Μπούντε.

Ζούσε στη γειτονιά περίπου τριάντα πέντε χρόνια και δεν είχε περάσει ποτέ τις πόρτες του.

Η Καρουλίνε Μπεργκ έσυρε τη μεγάλη, κόκκινη, καινούρια βαλίτσα της τα τελευταία μέτρα πριν από την είσοδο, στάθηκε και πήρε μια βαθιά ανάσα.

Τι είχε πει ο ψυχολόγος;

Ένα βήμα τη φορά.

Ωραία. Θα τα καταφέρεις, Καρουλίνε.

Έβλεπε την εικόνα της να καθρεφτίζεται στις λαμπερές γυάλινες πόρτες. Σχεδόν μπορούσε να τις πιάσει, αλλά, και πάλι, της φαίνονταν σαν να ήταν από άλλον πλανήτη. Είχε αγοράσει καινούρια ρούχα. Είχε πάει στο κομμωτήριο. Η αλήθεια είναι πως, από την ώρα που είχε καταφέρει εντέλει να κάνει εκείνο το τηλεφώνημα, έκανε ό,τι της έλεγε εκείνος. Όχι τις πρώτες φορές, όχι. Τότε είχε νιώσει πως όλα ήταν αηδιαστικά. Σαν να έβγαινε βρόμα από το στόμα της κάθε φορά που το άνοιγε. Εκείνος την είχε ρωτήσει για τόσα προσωπικά θέματα. Πράγματα που δεν είχε σκεφτεί καν ποτέ. Τι σχέση είχες με τον πατέρα σου; Πώς ήταν τα πράγματα ανάμεσα σε σένα και στη μητέρα σου; Θεέ και Κύριε. Είχε ζαλιστεί, την έπανε ίλιγγος, σκέψεις και συναισθήματα που δεν αναγνώριζε είχαν ορμήσει καταπάνω της και δεν κοιμόταν τις νύχτες. Έλειπα, όμως, από μερικές εβδομάδες είχε λυθεί. Ήταν σαν χιονοστιβάδα. Από τη στιγμή που ξεκίνησε, δεν τη σταματούσε τίποτα.

Χαμογέλασε στην αντανάκλασή της στο τζάμι.

Είσαι τόσο όμορφη, Καρουλίνε.

Είσαι τόσο έξυπνη, Καρουλίνε.

Καινούριο παλτό, Καρουλίνε; Τι ωραίο!

Είχε βάλει στον εαυτό της ασκήσεις.

Πρέπει να μάθεις να είσαι ευχαριστημένη από σένα.

Όσλο;

Η πρωτεύουσα.

Ήθελε πολύ να φτάσει έως εκεί.

Να δει το Βασιλικό Ανάκτορο. Τη Βουλή. Τη λεωφόρο Καρλ Γιούχαν. Το Εθνικό Θέατρο. Το Πάρκο Φρόνιερ με όλα τα αγάλματα. Και, πάνω απ' όλα, την Όπερα.

Ανάσανε βαθιά μια τελευταία φορά κι έπεισε τον εαυτό της να κάνει τα τελευταία βήματα. Το ένα πόδι. Ύστερα το άλλο. Ήταν κιόλας μέσα. Στην αίθουσα αναχωρήσεων. Αισθάνθηκε μια μικρή ζαλάδα, αλλά δεν σταμάτησε. Καλά πας, Καρουλίνε. Λίγο ακόμα. Εκεί πέρα, μια γαλάζια οθόνη. SK4111. SAS. Όσλο. Αναχώρηση 12.35.

Έρχομαι, Βίβιαν.

Έρχεται η μαμά να σε δει να χορεύεις!